

Dato: 3. marts 2008

J.nr.: 36-3263 HS/MJE

Processkrift

(vedrørende henvisning)

Til

Retten i Aalborg

I sag nr. BS 3-1411/2007:

Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 29, 1. th.
9000 Aalborg

mod

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1015 København K

Byretten har ved retsbog af 19. februar 2008 bemærket, at der bør tages stilling til sagsøgers anmodning om henvisning af sagen til Vestre Landsret, jf. retsplejeloven § 226, stk. 1, før retten eventuelt tager stilling til sagsøgtes anmodning om særskilt pådømmelse af afvisningspåstanden.

Sagsøgte er ikke enig i, at de to spørgsmål skal afgøres i den nævne rækkefølge:

Jeg fremlægger som **bilag J** Højesterets kendelse af 14. december 2007 i sagen Scandlines Danmark mod Klagenævnet for tildeling af anløbsplads i havne. Højesteret skulle ganske vist tage stilling til, om landsretten kunne henvise en sag fra overgangsperioden

til byretten, men gennemgår også forarbejderne til retsplejelovens § 226, stk. 1, herunder følgende bemærkning:

"Henvielse bør dog undlades, hvis sagen uanset sin principielle karakter ikke kan siges at have en sådan generel betydning for retsanvendelsen og retsudviklingen eller en sådan væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt, at sagen bør kunne indbringes for Højesteret som anden instans uden særlig tilladelse."

Det fremgår af Højesterets præmisser, at der foretages en bedømmelse af tvisten med de problemstillinger, den dømmende ret skal afgøre.

Den foreliggende sag angår efter sagsøgers påstande ganske vist et lovfortolknings spørgsmål, men da sagsøgte ikke i første række påstår frifindelse, men afvisning, er det ikke på nuværende tidspunkt åbenbart, at en afgørelse af sagen vil indebære en principiel stillingtagen til et lovfortolknings spørgsmål.

Hvis byretten henviser sagen til Vestre Landsret på nuværende tidspunkt, og Vestre Landsret afviser sagen, enten fordi der foreligger retskraft, eller fordi sagsøger ikke har en retlig interesse i at nedlægge de pågældende påstande over for Kulturministeriet, vil afvisningsdommen kunne ankes til Højesteret uden Procesbevillingsnævnets tilladelse.

Efter sagsøgtens opfattelse vil et sådant resultat være et misbrug af Højesterets ressourcer, der skal forbeholdes præjudikatsager. Spørgsmål om retlig interesse har domstolene afgjort talrige gange, og hvis byretten alene lader henvisningsspørgsmål bero på, hvad en realitetsbedømmelse af sagsøgers påstande indebærer, ville også f.eks. sagen om, hvorvidt Nationalbanken havde pligt til at føre en anden pengepolitik, UfR 1974, side 525 H og UfR 1975, side 578 H, efter de nye regler skulle starte i landsretten med ret til anke til Højesteret, selv om sagen blev afgjort på spørgsmålet om retlig interesse.

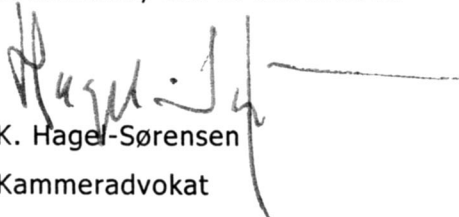
På baggrund af det ovenfor samt i svarskriftet vedrørende afvisning anførte, skal retten i denne sag alene tage stilling til, om sagsøger har en retlig interesse i en retsafgørelse. Dette spørgsmål har ikke principiel betydning, hvorfor der ikke er grundlag for at henvise sagen til landsretten.

Det kan endelig tilføjes, at den først anlagte sag, Østre Landsrets 19. afdelings dag nr. B-506-03: Laserdisken ApS mod Kulturministeriet, blev behandlet i landsretten, fordi der

efter de dagældende bestemmelser i retsplejeloven ikke var mulighed for at henvise sager anlagt mod et ministerium til afgørelse i byretten. Dertil kom, at sagen var principiel, idet den omhandlede spørgsmålet om, hvorvidt et direktiv var gyldigt, og ministeriet nedlagde alene en frifindelsespåstand (efter at sagsøger havde ændret sin påstand).

København, den 3. marts 2008

K. Hage-Sørensen
Kammeradvokat